

Sygn. akt IX W 258/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Kalina Pawełko

bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego, 27 marca, 24 kwietnia 2014 r. sprawy

1.P. O. (1)

s. A. i J. z domu Ł., ur. (...) w O.

obwinionego o to, że: w dniu 25 września 2013r. ok. godz. 17:16 w O. na ulicy (...) kierując samochodem marki B. nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu z drogi niepublicznej na drogę publiczną nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla kierującej samochodem marki V. (...) nr rej. (...) czym przyczynił się do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w związku z art. 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 Ustawy prawo o ruchu drogowym.

2. U. M. (1)

c. S. i A. z domu Ł.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że: w dniu 25 września 2013r. ok. godz. 17:16 w O. a ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zastosowała się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła” zjechała na lewą stronę jezdni w wyniku czego przyczyniła się do zderzenia z pojazdem marki B. nr rej. (...), który włączał się do ruchu wyjeżdżając ze stacji paliw, czym spowodowała uszkodzenie pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w związku z art. 16 ust. 1 i 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, §86 ust. 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

ORZEKA:

I obwinionego P. O. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu za to na podstawie art. 86 § 1 kw w związku z art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 Ustawy prawo o ruchu drogowym skazuje go, wymierzając na podstawie art. 86§1 kw **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

II obwinioną U. M. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu za to na podstawie art. 86§1 kw w związku z art. 16 ust. 1 i 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, §86 ust. 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych skazuje ją, wymierzając na podstawie art. 86§1kw **karę 200 (dwieście) złotych grzywny;**

II na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionych zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie po 100 (sto) złotych i opłatą w**

kwocie po 30 (trzydzieści) złotych oraz wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie po 285,28(dwieście osiemdziesiąt pięć 28/100)zł.

Sygn. Akt IX W 258/14

UZASADNIENIE

Obwiniony P. O. (1) mieszka w O.. Prowadzi własną(...)miesięcznie. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu.

Obwiniona U. M. (1) mieszka w O., otrzymuje (...), nie ma nikogo na własnym utrzymaniu.

W dniu 25 września 2013r. około godz. 17:16 obwiniony P. O. (1) poruszał się pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...) wraz z pasażerami M. W. (1) i M. M. (1). Wjechał od strony ul. (...) na teren stacji (...)przy ul. (...) w O. . Kierował się w stronę salonu (...). Teren(...)stanowi posesję prywatną , wzdłuż stacji, równoległe do ulicy (...) nie ma drogi publicznej. Obwiniony podczas wyjazdu z terenu stacji paliw , włączając się do ruchu z drogi niepublicznej (terenu(...)) (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu obwinionej U. M. (1), która poruszała się pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia z w/w pojazdem. Obwiniona zjechała z ulicy (...) kierując się w stronę ul. (...). Poruszała się po drodze publicznej. P. O. (1) jechał z prędkością około 40-50km/h, a U. M. (1) z prędkością 30-40km/h. V. (...) po zjeździe z ul. (...), na wysokości stacji(...)zjechał na drogę łączącą ul. (...) z ul. (...). U. M. (1) skręcając w lewo nie zastosowała się do znaku drogowego poziomego P-4 „linia podwójna ciągła” i zjechała na lewą stronę jezdni, czym przyczyniła się do zdarzenia z kierującym pojazdem B. .

(dowód: notatka urzędowa k. 14, szkic miejsca zdarzenia k. 15, informacja z (...) k. 24, k. 83, płyta z nagraniem z monitoringu k. 29, wydruk z mapy google k. 40-41, zdjęcia przedłożone przez obwinionego k. 51, wydruk zdjęć przedłożonych przez obwinioną k. 76-79, zeznania M. M. k. 53-53v., zeznania K. S. k. 53v, opinia biegłego E. R. k. 56-69, k. 80-81)

W wyniku zdarzenia w pojeździe V. (...) o nr rej. (...) uszkodzony został prawy narożnik pojazdu: zarysowany prawy reflektor, zderzak przedni z prawej strony, błotnik prawy przedni, uszkodzona została opona prawego, przedniego koła. Natomiast w pojeździe marki B. (...) o nr rej. (...) uszkodzenia powstały na lewym boku pojazdu: porysowany z lewej strony zderzak tylny.

(dowód: notatka urzędowa k.14, protokół oględzin pojazdu V. (...) k. 16, protokół oględzin pojazdu B. k. 17, płyta CD-R k. 30, opinia biegłego k. 56-69)

Do zdarzenia doszło w rejonie posesji nr (...) przy ul. (...) na drodze publicznej wykorzystywanej przez kierujących jako szybszy dojazd do ul. (...) z pominięciem skrzyżowania ul. (...) z ul. (...). Zjazd z ul. (...) posiada jeden pas ruchu, zaś wyjazd na ul. (...) dwa pasy ruchu. Wjazd i wyjazd rozdzielone są linią podwójną ciągłą. Teren posesji stacji paliw posiada inną nawierzchnię, przez co jest wyraźnie oddzielony od drogi publicznej.

Wobec powyższego **P. O. (1)** został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Natomiast **U. M. (1)** została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 16 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i § 86 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Obwiniony P. O. (1) nie przyznał się do popełnienia zrzuconego mu wykroczenia; wyjaśnił, iż miejsce gdzie doszło do zderzenia pojazdów jest skrzyżowaniem równorzędnym i on jako nadjeżdżający z prawej strony obwinionej U. M. miał pierwszeństwo przejazdu. Obwiniony zaznaczył, iż nie tankował paliwa na stacji, a jedynie przejechał drogą przy stacji paliw. Wyjaśnił, że to obwiniona przejeżdżając przez linię podwójną ciągłą doprowadziła do zdarzenia.

Obwiniona U. M. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła, iż po zjeździe z ul (...) udała się w kierunku ul. (...), podkreśliła, że poruszała się po drodze publicznej. Nie widziała pojazdu obwinionego O. , nie patrzyła w prawo, ponieważ poruszała się główną drogą. Zaprzeczyła aby przekroczyła linię podwójną ciągłą. Po okazaniu obwinionej nagrania z monitoringu, obwiniona przyznała, iż przekroczyła linię podwójną ciągłą. Zaprzeczyła natomiast by była winna spowodowania kolizji.

Sąd nie podzielił wyjaśnień obojga obwinionych, ponieważ są niespójne i nielogiczne. Sąd uznał je za przejaw przyjętej przez nich linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane im wykroczenie. Wyjaśnienia obwinionych pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego.

W ocenie Sądu na podzielenie zasługują zeznania funkcjonariusza Policji K. S., który wykonywał czynności na miejscu zdarzenia, ponieważ są jasne i logiczne. Świadek zaznaczył, iż pojazdy zostały przestawione po kolizji, a na miejscu nie było wyraźnych śladów. Kierujący przedstawiali odmienne wersje zdarzenia. K. S. wskazał, iż z informacji uzyskanych od dyżurnego wynikało, iż droga którą poruszał się obwiniony P. O. jest drogą niepubliczną , zatem wykonywał on manewr włączania się do ruchu. Ponadto po zapoznaniu się z nagraniem monitoringu ze stacji paliw uzyskał informację, iż obwiniona nie zastosowała się do znaku P-4.

Sąd podzielił także zeznania M. M., będącego pasażerem pojazdu obwinionego P. O.. Świadek potwierdził, iż obwiniony przejeżdżał przez posesję stacji (...)w stronę ul. (...). Wskazał iż po wyjeździe ze stacji poczuł lekkie szarpnięcie i zauważył pojazd obwinionej po lewej stronie pojazdu, którym się poruszał. Zaznaczył, iż było to bardzo lekkie uderzenie. Pojazd obwinionej znajdował się blisko krawężnika po lewej stronie jezdni.

Za niewiele wnoszące do sprawy Sąd uznał zeznania M. W., który przyznał, że nie zwracał uwagi na sytuację na drodze, nie patrzył na lewą stronę jezdni.

Z uwagi na wyjaśnienia obwinionego i wątpliwości odnośnie statusu terenu stacji paliw Sąd zwrócił się (...) w O. o kreślenie statusu drogi przebiegającej przy stacji (...)równoległe do ul (...). Z uzyskanej odpowiedzi jednoznacznie wynika, iż drogą, która poruszał się obwiniony, biegnąca przy stacji paliw, wzdłuż ul. (...) nie posiada statusu drogi publicznej.

Kierunki z jakich nadjeżdżali obwinieni widoczne są na nagraniu z monitoringu stacji (...). Widać na nim także moment zderzenia. Z nagrania jednoznacznie wynika, iż obwiniony przejeżdżał przez teren stacji paliw i wykonywał manewr włączania się do ruchu, zaś obwiniona nie zastosowała się do znaku - linia podwójna ciągła.

W toku rozprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły E. R. stwierdził, iż do zaistnienia zdarzenia stosowana techniką i taktyką jazdy przyczynił się obwiniony P. O., który wykonywał manewr włączania się do ruchu z drogi niepublicznej bez zachowania szczególnej ostrożności i uwzględnienia faktu iż znajduje się tam pojazd obwinionej U. M.. Biegły zaznaczył, iż ani materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy, ani oględziny miejsca zdarzenia nie dają podstaw do uznania, iż drogą którą poruszał się obwiniony stanowi drogę publiczną. Wynika to z zarówno usytuowania stacji paliw jak i oznakowania, jest tam jeden wjazd, ograniczenie prędkości do 10 km/h. W ocenie biegłego nie ulega wątpliwości, iż droga ta stanowi część posesji stacji paliw. Świadczą o tym, także umiejscowione przy jej krawężniach skrzynki na gaz, pojemniki. Tego rodzaju przedmioty nie mogą być umieszczane na drogach publicznych. Kierujący B. miał obowiązek ustąpienia pierwszeństwa kierującej V. (...), której pojazd był dlań widoczny. U. M. (1) zjechała z ulicy (...) zanim P. O. (1) włączył się do ruchu wjeżdżając na drogę publiczną. Dodatkowo biegły podkreślił, że obwiniona U. M. poprzez niezastosowanie się do znaku P-4 przyczyniła się do zaistnienia zdarzenia, bowiem gdyby poruszała się po torze jazdy zgodnym z obowiązującym tam oznakowaniem poziomym, czyli nie przekraczając linii podwójnej ciągłej miała możliwość uniknięcia kolizji. Biegły na rozprawie podkreślił, iż U. M. (1) najeżdżając na linię ciągłą skróciła dystans pomiędzy pojazdami.

Sąd w pełni podzielił treść opinii biegłego, ponieważ jest jasna, logiczna i rzeczowa. Biegły wyczerpująco odpowiedział na pytanie postawione przez Sąd, a swoje stanowisko należycie uzasadnił.

Wobec powyższego Sąd uznał obwinionego P. O. (1) za winnego tego, że w dniu 25 września 2013 r. ok. godz. 17:16 w O. na ulicy (...) kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu z drogi niepublicznej na drogę publiczną nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującej samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) czym przyczynił się do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim zachowaniem obwiniony P. O. wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Jednocześnie Sąd uznał obwinioną U. M. (1) za winną tego, że w dniu 25 września 2013r. ok. godz. 17:16 w O. a ulicy (...) kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zastosowała się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła” zjechała na lewą stronę jezdni w wyniku czego przyczyniła się do zderzenia z pojazdem marki B. nr rej. (...), który włączał się do ruchu wyjeżdżając ze stacji paliw, czym spowodowała uszkodzenie pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn ten stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw w związku z art. 16 ust. 1 i 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, §86 ust. 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

Włączanie się do ruchu następuje m. in. przy wjeżdżaniu na jezdnię z pobocza lub chodnika. Jest to jeden z trudniejszych manewrów przy którym ustawodawca zobowiązał kierującego do zachowania szczególnej ostrożności. Zgodnie z treścią art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący, który chce wykonać manewr włączania się do ruchu powinien zachować szczególną ostrożność, obserwować drogę i ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Kierujący włączający się do ruchu może rozpocząć manewr gdy jego wykonanie nie utrudni ruchu i nie spowoduje podjęcia przez innych kierujących manewrów obronnych. Zawsze to kierujący włączający się do ruchu musi dołożyć większej staranności niż inni uczestnicy ruchu. Przy wykonywaniu tego manewru powinien wykorzystać wszystkie możliwe sposoby, aby wykonać go bezpiecznie; wykonywany przez niego manewr nie może być zaskoczeniem dla innych uczestników ruchu. Powinien również poza przestrzeganiem przepisów ruchu drogowego kierować się zdrowym rozsądkiem, przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych.

Obwiniony nie upewnił się czy może bezpiecznie wykonać manewr włączenia się do ruchu, wjechał z terenu stacji paliw na drogę publiczną w sytuacji, gdy poruszał się nią już pojazd obwinionej U. M., której powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu.

Teren stacji paliw nie stanowi drogi publicznej i przy wyjeżdżaniu z niej kierujący musi zachować szczególną ostrożność, ponieważ włącza się do ruchu.

W ocenie Sądu obwiniony nie wykonał cięższych na nim obowiązków związanych z wykonaniem manewru włączania się do ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa U. M. przez co spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniona U. M. (1) przyczyniła się do przedmiotowego zderzenia. Nie stosując się do znaku poziomego –linia podwójna ciągła skróciła dystans pomiędzy pojazdami. Przy poruszaniu się po torze jazdy zgodnym z istniejącym oznakowaniem poziomym staniała możliwość jej bezkolizyjnego przejazdu.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona obwinionemu P. O. (1) kara grzywny w kwocie 300zł, zaś U. M. (1) 200zł są współmierne do stopnia zawinienia obwinionych i społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Z uwagi na fakt skazania Sąd na podstawie art. 118 § 1i3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionych zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie po 100 złotych i opłatą w kwocie po 30 złotych, a także z uwagi na ustalenie współwiny obojga kierujących po połowie kosztów opinii biegłego tj kwotą po 285,28 złotych uznając, iż osiągnane przez nich dochody pozwalają na ich uiszczenie.